

Nhi đồng
Thành phố Hồ Chí Minh

THÀNH PHỐ HỒ CHÍ MINH

Bầu trời của con

TUYỂN TẬP
TÁC PHẨM ĐOẠT GIẢI
SÁNG TÁC VĂN HỌC
DÀNH CHO THIẾU NHI

LẦN 5 - NĂM 2022

**CẢM ƠN NHỮNG
ĐIỀU YÊU THƯƠNG**

Nhiều tác giả

Khi các em cảm ơn những điều yêu thương

Nhà thơ **LÊ MINH QUỐC**

Độc những vần thơ non nớt đáng yêu của các em Tiểu học, thú thật trong lòng tôi dạt dào biết bao cảm xúc. Những vần điệu còn vụng về nhưng trong trẻo, dù câu chữ chưa hoàn chỉnh nhưng chân thành. Và, như ta đã biết, một bài thơ hay, được nhiều người yêu thích, trước hết phải từ cảm xúc thật. Cảm xúc ấy đến từ cảm nhận và biết quan sát để chọn lọc lấy chi tiết mà mình ưng ý nhất.

Bài thơ *Cô giáo em yêu* của em Cao Nguyễn Bảo Trâm (lớp 3/6 trường Trần Hưng Đạo, Q.1) có chi tiết bất ngờ là lúc trời đang mưa bão, cô giáo vào lớp và em đã thầm nhủ:

*Gió ơi đừng thổi nữa
Kẻo làm lạnh cô em*

Chi tiết này đáng yêu làm sao. Tình cảm dành cho cô được thể hiện qua một chi tiết nhỏ nhưng “đắt giá”. Lại nữa, do biết quan sát, em Bùi Phạm Huỳnh Đan (lớp 4/6 trường TH Nguyễn Viết Xuân, Q.Gò Vấp) đã ghi nhận được chi tiết đời thường trong bài thơ *Một ngày của mẹ*:

*Bữa cơm chiều trong tất cả lo toan
Em thương mẹ mặc áo dài xuống bếp*

Chi tiết “áo dài” đủ sức nói lên sự chịu thương chịu khó, tất bật của mẹ mà không rườm rà. Tôi cũng thích những bài thơ khác gần gũi ở lứa tuổi các em như miêu tả cảm xúc *Lần đầu đi học* trẻ của em Nguyễn Minh Trí (lớp 1 B trường TH Đa Thành, TP. Đà Lạt), *Chiếc đồng hồ* của em Trần Phạm Thiên Kim (lớp 1/1 trường TH Trần Bình Trọng, Q.5), *Thương cô mùa dịch* của em Nguyễn Hoàng Phương Thi (lớp 1/3 trường TH Nguyễn Thái Học, Q.1) và nhiều bài thơ khác...

Thêm một thú vị nữa ở hội thi sáng tác kì này, tôi nhận thấy trong “danh sách” *Cảm ơn những*

Điều yêu thương đã xuất hiện với tần số nhiều nhất vẫn là mẹ và cô giáo. Điều này phản ánh đúng tình cảm lứa tuổi của các em. Mẹ và cô giáo quan tâm nhiều đến các em, vì thế, đã đem lại cảm xúc cho thơ là điều hợp lí.

Và, độc đáo nhất vẫn là bài thơ *Bầu trời của con* của em Phan Ngọc Mai (lớp 4/1 trường TH Lê Thị Hồng Gấm, Q.Tân Bình). Em đã “vẽ” ra hoạt cảnh lúc mẹ đi vắng: từ bố, chị đến em rồi cả con mèo đều cảm thấy “*Cả nhà rối tung lên*”. Rối tung ấy thể hiện qua nhiều chi tiết mà em đã quan sát và ghi lại chân thật. Nhờ đó, bài thơ thật lôi cuốn, để rồi em “chốt lại”: “*Mẹ là cả bầu trời*”. Thật hay.

Ở lứa tuổi của em Mai và nhiều em khác đã viết được bài thơ tham dự kì thi này, kể ra cũng là điều khiến chúng ta cùng vui mừng và ngạc nhiên.

L.M.Q

Như một món quà

NGUYỄN THÀNH NAM
(Phó Giám đốc - Tổng Biên tập NXB Trẻ)

Tôi khá bất ngờ khi chấm các bài viết vào vòng chung khảo Cuộc thi Sáng tác Văn học “Cảm ơn những điều yêu thương” lần 5 do Hội đồng Đội TP.HCM và Báo Nhi Đồng TP.HCM tổ chức ở bảng A - khối Tiểu học. Bài dự thi của các em ở lứa tuổi này tuy vốn từ và ngữ pháp còn hạn chế nhưng với “đặc quyền” của sự ngây thơ ở lứa tuổi ấy, các tác phẩm và bài viết của các em lại mang đến sự trong sáng và dễ thương như một “món quà” gửi tặng cho những độc giả trưởng thành như tôi.

Mặc dù còn nhỏ tuổi nhưng các em có óc quan sát rất tốt. Các em không chỉ kể những câu chuyện của cá nhân, của gia đình mình mà còn có góc nhìn khá bao quát về cuộc sống xung quanh, những sự vật sự việc, về những mối quan hệ giữa con người với con người, với môi trường sống và cả với thiên nhiên... Và thật đáng khen

là các em rất tỉ mỉ trau chuốt trong câu từ và cách dẫn dắt câu chuyện. Có em có cách viết cuốn hút, có em chọn cách thể hiện mới lạ, sáng tạo, có em biết tạo cái kết bất ngờ... Tự trung đều toát lên tinh thần lạc quan và biết trân quý những điều yêu thương quanh mình.

Đa số bài viết của các em được viết ra trong giai đoạn cả nước đang chống chọi với đại dịch suốt gần hai năm. Trong quãng thời gian đó, tuy các em chỉ ở trong nhà, nhưng đọc các bài viết, tôi rất vui khi thấy các em luôn có tinh thần lạc quan, luôn cố gắng trong khả năng phụ giúp ông bà cha mẹ những công việc để không khí gia đình luôn vui vẻ, thoải mái vượt qua những ngày tháng khó khăn của đại dịch.

Một số tác phẩm đã đem lại cho tôi sự xúc động đặc biệt. Có những bài viết kể

ra những câu chuyện mất mát và đau thương của những người xung quanh mình, thậm chí của chính người thân các em. Một số em còn là nạn nhân của Covid-19 và phải chống chọi với nó. Nhưng điều rất hạnh phúc với tôi là dù có trải qua những chuyện buồn, các em luôn có một tinh thần lạc quan, yêu đời và tin tưởng vào bạn bè, người thân, các chú bộ đội, các cô chú y bác sĩ... Chính điều đó đã góp một phần không nhỏ vào công cuộc chống dịch thành công. Điều đó thật đáng trân trọng!

N.T.N

Tuyển tập
tác phẩm đoạt giải
Sáng tác Văn học
dành cho thiếu nhi
Lần 5 - Năm 2022
**CẢM ƠN NHỮNG ĐIỀU
YÊU THƯƠNG**

**THƠ - BẢNG A - TIỂU HỌC
BẦU TRỜI CỦA CON**

Nhiều tác giả

BẦU TRỜI CỦA CON

GIẢI NHẤT

CUỘC THI SÁNG TÁC VĂN HỌC

PHAN NGỌC MAI

(Lớp 4/1 trường TH Lê Thị Hồng Gấm, Q.Tân Bình)

Sở thích:

- Đọc sách

- Đàn, hát.

Vóc mơ:

- Làm bác sĩ chữa bệnh cho mọi người.

BẦU TRỜI CỦA CON

TÁC PHẨM ĐOẠT GIẢI NHẤT

Bầu trời của con

PHAN NGỌC MAI

(Lớp 4/1 trường TH Lê Thị Hồng Gấm, Q.Tân Bình)

Một hôm mẹ đi vắng
Cả nhà rối tung lên
Chị đi học bị trễ
Hộp bút cũng để quên

Bố chẳng ủi quần áo
Tất bật đến công ty
Không nhảm nha đọc báo
Uống trà như mọi khi

Con thức dậy buổi sáng
Ăn vội gói mì chay
Thèm làm sao hương phở
Tay mẹ nấu mỗi ngày

Tóc buộc chùm đuôi ngựa
Nhớ bím tóc đuôi sam
Sợi dây ruy băng đỏ
Nhớ chiếc nơ mẹ làm

Chú mèo con buồn bã
Một mình trong góc sân
Bướm bay không thềm bắt
Kệ vạt nắng xa dần

Mẹ về nhanh mẹ nhé
Cả nhà nhớ mẹ nhiều
Một ngày thôi xa mẹ
Con thiếu biết bao điều

Mẹ ơi con muốn nói
Với mẹ chỉ một lời
Rằng con cảm ơn mẹ
Mẹ là cả bầu trời!

PHAN NGỌC MAI
(Lớp 4/1 trường TH Lê Thị Hồng Gấm,
Q. Tân Bình)

Minh họa: CAO THẮNG

GIẢI NHÌ

CUỘC THI SÁNG TÁC VĂN HỌC

NGUYỄN MINH TRÍ

(Lớp 1B trường TH Đa Thành, Phường 7, TP.Đà Lạt)

Sở thích:

- Vẽ tranh

- Bơi lội

- Chơi cờ vua

Ước mơ:

- Làm nhà thám hiểm.

BẦU TRỜI CỦA CON

Lần đầu đi học trễ

Nguyễn Minh Trí
(Lớp 1B trường TH Đa Thành, Phường 7, TP.Đà Lạt)

Lần đầu em đi trễ,
Cô và bạn đến rồi!
Một mình nơi cửa lớp
Chỉ muốn òa khóc thôi!

Em sợ cô trách phạt
Rồi các bạn cười chê
Chân tần ngần đứng đó
Thấy giờ dài lê thê.

Cô nhìn em, khẽ gật
“Con vào lớp đi nha!”
Em chạy ùa vào chỗ
Trong lòng vui rất lạ!

Hôm sau em đến sớm
Chào cô - giọng vang lừng
Cô mỉm cười âu yếm
Niềm vui reo quanh trường!

NGUYỄN MINH TRÍ
(Lớp 1B trường TH Đa Thành, Phường 7, TP.Đà Lạt)
Minh họa: CAO THẮNG

BẦU TRỜI CỦA CON

GIẢI NHÌ

CUỘC THI SÁNG TÁC VĂN HỌC

LÊ MINH HIẾU
(Lớp 4/2 trường TH Phù Đồng, Q.Bình Thạnh)

Sở thích:

- Tiếng Anh

- Bơi

Ước mơ:

Hiện tại, bạn chưa nghĩ ra mình ước mơ điều gì.

BẦU TRỜI CỦA CON

Cô là nắng ấm

LÊ MINH HIẾU

(Lớp 4/2 trường TH Phù Đồng, Q.Bình Thạnh)

Buổi sáng tỉnh giấc
Lòng con rộn ràng
Bước chân nhẹ nhàng
Tung tăng đến lớp

Đón con ở cửa
Với nụ cười tươi
Giọng cô dịu dàng
Chào con buổi sáng

Con thường hay nghịch
Chưa biết vâng lời
Cô luôn không rời
Ân cần dạy bảo

Hôm nay cầm tay
Cho con rèn chữ
Ngày mai cầm sách
Chỉ con đọc thơ

Cộng trừ nhân chia
Con làm thành thạo
Cô rèn đạo đức
Con thành trò ngoan

Rồi con sẽ lớn
Rời xa mái trường
Nhưng trong tim con
Cô là nắng ấm!

LÊ MINH HIẾU
(Lớp 4/2 trường TH Phù Đồng,
Q.Bình Thạnh)
Minh họa: FREEPIK

GIẢI BA

CUỘC THI SÁNG TÁC VĂN HỌC

NGUYỄN NGỌC MINH CHÂU
(Lớp 5 trường TH Nguyễn An Ninh, H. Học Môn)

Sở thích:

- Hội họa

Ước mơ:

- Trở thành cô giáo dạy Tiểu học

BẦU TRỜI CỦA CON

Cô tiên của con

NGUYỄN NGỌC MINH CHÂU
(Lớp 5 trường TH Nguyễn An Ninh, H. Hóc Môn)

Chín tháng mười ngày
Mang nặng đẻ đau
Mẹ sinh con ra
Nuôi con khôn lớn.

Chăm con lúc ốm
Mẹ chẳng ngủ yên
Cứ mãi vỗ về
Để con say giấc.

Con - mẹ yêu nhất
Tài sản nhỏ nhoi
Mẹ luôn hạnh phúc
Dù vất vả hoài

Vẫn nghe những lời
Yêu thương triu mến.
Vẫn thấy ấm áp
Khi mẹ gần bên.

Chẳng bao giờ nghe
Mẹ than mệt mỏi
Mà vẫn luôn dõi
Theo con mỗi ngày.

Đôi vai mẹ gầy
Lo cho tất cả
Nấu cơm, may vá
Tay đầy vết chai.

Mong ước ngày mai
Con thành người tài
Vất vả hôm nay
Để con sung sướng.

Đôi mắt ngấn nước
Bước đến mẹ hiền
Con cảm ơn mẹ
Cảm ơn cô Tiên.

NGUYỄN NGỌC MINH CHÂU
(Lớp 5 trường TH Nguyễn An Ninh,
H. Hóc Môn)
Minh họa: FREEPIK

GIẢI BA

CUỘC THI SÁNG TÁC VĂN HỌC

BÙI PHẠM HUỲNH ĐAN

(Lớp 4/6 trường TH Nguyễn Viết Xuân, Q.Gò Vấp)

Sở thích:

- Nhảy múa

- Du lịch

Vóc mơ:

Trở thành Huấn luyện viên nhảy múa.

BẦU TRỜI CỦA CON

Một ngày của mẹ

BÙI PHẠM HUỲNH ĐAN

(Lớp 4/6 trường TH Nguyễn Viết Xuân, Q.Gò Vấp)

Sáng của mẹ không lượt là quần áo
Chỉ áo, quần giày dép sẵn cho con
Sẵn cho ba, bữa sáng cho cả nhà
Mẹ tất bật rồi vội vàng lên lớp

Trưa của mẹ nào có bữa ngon, lạ
Một gói mì hay chiếc bánh vội ăn
Mẹ còn bận mớ hồ sơ công sở
Bữa ăn nào cũng tận một giờ trưa

Chiều của mẹ là những hôm vội vã
Chạy dưới mưa, dưới nắng đón con về
Bữa cơm chiều trong tất cả lo toan
Em thương mẹ mặc áo dài xuống bếp

Tối của mẹ là dọn lau nhà cửa
Xếp áo quần còn tranh thủ dạy con
Nhiều đêm thâu mẹ vẫn mãi ngồi làm
Con say giấc mẹ gục đầu trên ghế

Ngày của mẹ chỉ có là như thế
Cứ nhẹ nhàng lặng theo tháng theo năm
Đâu ai biết nỗi nhọc nhằn trong đó
Để em thấy mình yêu mẹ biết bao!

BÙI PHẠM HUỲNH ĐAN

(Lớp 4/6 trường TH Nguyễn Viết Xuân, Q.Gò Vấp)

Minh họa: FREEPIK

GIẢI BA

CUỘC THI SÁNG TÁC VĂN HỌC

NGUYỄN HOÀNG PHƯƠNG THI
(Lớp 1/3 trường TH Nguyễn Thái Học, Q.1)

Sở thích:

- Nấu ăn cùng mẹ
- Thích hát và chơi Piano cùng chị
- Thích chơi bóng chuyền cùng cha

Ước mơ:

- Trở thành cô giáo giống mẹ, cao và mạnh mẽ như vận động viên giống cha!

Thương cô mùa dịch

(Kính tặng cô Hải Triều)

NGUYỄN HOÀNG PHƯƠNG THI

(Lớp 1/3 trường TH Nguyễn Thái Học, Q.1)

Cám ơn cô giáo của con
Mẹ cô vừa mất, mắt cô u buồn.
Trong từng buổi học online
Giọng cô ấm áp, chảy vào tim con.
Lớp một con đã thuộc vần
Nhờ cô tất cả, con thương cô nhiều!
Mạnh mẽ lên nhé cô yêu
Chúng con thơ dại, cần cô yêu chiều.

NGUYỄN HOÀNG PHƯƠNG THI
(Lớp 1/3 trường TH Nguyễn Thái Học, Q.1)
Minh họa: CAO THẮNG

BẦU TRỜI CỦA CON

GIẢI KHUYẾN KHÍCH

CUỘC THI SÁNG TÁC VĂN HỌC

TRẦN GIA NGUYỄN
(Lớp 5/2 trường TH Phan Chu Trinh, Q. Tân Phú)

Sở thích:

- Chơi bóng rổ

- Vẽ tranh

- Đọc sách

Ước mơ:

- Làm kiến trúc sư

BẦU TRỜI CỦA CON

Cảm ơn cuộc sống

TRẦN GIA NGUYỄN
(Lớp 5/2 trường TH Phan Chu Trinh, Q.Tân Phú)

Con cảm ơn Mẹ
Cho con hình hài,
Nuôi con khôn lớn,
Dạy bao điều hay.

Con cảm ơn Ba
Cho con sức mạnh,
Vững vàng niềm tin,
Ngày ngày tiến bước.

Con cảm ơn cô
Trao cho con chữ,
Để ngày vào đời
Chắp cánh bay xa!

Cảm ơn cô, chú
Chiến sĩ biên phòng
Canh giữ biên cương,
Ngại gì sương gió.

Các chú công an
Tuần tra đêm ngày
Trật tự xóm làng,
Bình yên cuộc sống.

Cảm ơn biết mấy
Các y, bác sĩ
Lặng lẽ quên mình
Vượt qua đại dịch.

Cảm ơn bè bạn
Cho mình niềm vui,
Mỗi ngày đến lớp,
Kỉ niệm đầy thêm.

Cảm ơn quê hương
Cho con nguồn cội.
Cảm ơn cuộc sống,
Bao điều yêu thương.

TRẦN GIA NGUYỄN
(Lớp 5/2 trường TH
Phan Chu Trinh, Q.Tân Phú)
Minh họa: FREEPIK

BẦU TRỜI CỦA CON

GIẢI KHUYẾN KHÍCH

CUỘC THI SÁNG TÁC VĂN HỌC

TRẦN PHẠM THIÊN KIM
(Lớp 1/1 trường TH Trần Bình Trọng, Q.5)

Sở thích:

- Ca hát, đàn piano

- Sáng tác thơ

- Vẽ, du lịch

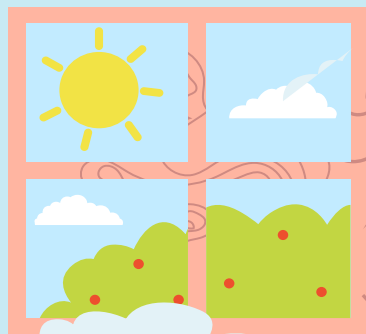
Ước mơ:

— Trở thành một bác sĩ hoặc giáo viên giỏi trong tương lai.

BẦU TRỜI CỦA CON

Chiếc đồng hồ

TRẦN PHẠM THIÊN KIM
(Lớp 1/1 trường TH Trần Bình Trọng, Q.5)

Chiếc đồng hồ mẹ tặng
Nằm ngoan trên bàn xinh
Mỗi sáng kêu reng reng
Gọi em dậy đúng giờ
Tung tăng vui đến trường.

Chiếc đồng hồ chăm chỉ
Tích tắc đếm thời gian
Như một người bạn thân
Nhắc em làm mọi việc
Cảm ơn bạn đồng hồ!

TRẦN PHẠM THIÊN KIM
(Lớp 1/1 trường TH Trần Bình Trọng, Q.5)

Minh họa: FREEPIK

BẦU TRỜI CỦA CON

GIẢI KHUYẾN KHÍCH

CUỘC THI SÁNG TÁC VĂN HỌC

CAO NGUYỄN BẢO TRÂM
(Lớp 3/6 trường TH Trần Hưng Đạo, Q.1)

Sở thích:

- Đi du lịch cùng với gia đình.
- Đọc sách báo (đặc biệt là báo Nhi Đồng).
- Biểu diễn văn nghệ

Ước mơ:

Em ước mơ làm cô giáo để dạy dỗ và giúp đỡ những bạn nhỏ có hoàn cảnh khó khăn.

BẦU TRỜI CỦA CON

Cô giáo em yêu

CAO NGUYỄN BẢO TRÂM
(Lớp 3/6 trường TH Trần Hưng Đạo, Q.1)

Em học lớp Ba Sáu
Cô chủ nhiệm tên Trang
Cô giảng bài hay lắm!
Lúc nào cũng nhẹ nhàng.

Mấy hôm dịch bùng phát
Cô vất vả muôn phần
Dạy học trò ở lớp
Vừa trực tuyến song song...

Những hôm trời mưa bão
Cô vào lớp ướt nhèm.
Gió ơi đừng thổi nữa
Kẻo làm lạnh cô em!

CAO NGUYỄN BẢO TRÂM
(Lớp 3/6 trường TH Trần Hưng Đạo, Q.1)
Minh họa: FREEPIK

BẦU TRỜI CỦA CON

GIẢI KHUYẾN KHÍCH

CUỘC THI SÁNG TÁC VĂN HỌC

VÕ NHƯ BẢO NGỌC

(Lớp 4/4 trường TH Nguyễn Thượng Hiền, Q.Gò Vấp)

Sở thích:

- Ca hát

- Vẽ

Vấc mơ:

Trở thành ca sĩ.

BẦU TRỜI CỦA CON

Con muốn mẹ luôn cười

VÕ NHƯ BẢO NGỌC
(Lớp 4/4 trường TH Nguyễn Thượng Hiền, Q.Gò Vấp)

Chiếc chăn này ấm áp
Như mắt mẹ nhìn con
Con nằm trong lòng mẹ
Thật vui thích quá chừng!

Hằng đêm con ngủ say
Mẹ miệt mài làm việc
Mỗi khi con bị bệnh
Đôi mắt mẹ trũng sâu.

Cảm ơn mẹ nhiều lắm
Đã cho con cuộc đời
Con hứa học thật giỏi
Để mẹ luôn mỉm cười.

**VÕ NHƯ BẢO NGỌC (Lớp 4/4
trường TH Nguyễn Thượng Hiền, Q.Gò Vấp)
Minh họa: FREEPIK**

BẦU TRỜI CỦA CON

GIẢI KHUYẾN KHÍCH

CUỘC THI SÁNG TÁC VĂN HỌC

PHẠM BÁCH
(Lớp 4/7 trường TH Hòa Bình, Q.1)

Sở thích:

- Vận động ngoài trời, kết thân bạn bè
- Truyện tranh Nhật Bản
- Chơi Games

Ước mơ:

— Đến nhiều nơi trên thế giới, làm công việc liên quan đến kiến trúc, xây dựng.

BẦU TRỜI CỦA CON

Thương mẹ

PHẠM BÁCH (Lớp 4/7 trường TH Hòa Bình, Q.1)

Mẹ công tác tuyến đầu
Khó khăn và nguy hiểm
Bao lâu phòng vẫn nhiễm
Covid này quá nguy.

Nghe tin mẹ test dương
Cả nhà mình lo lắng
Mẹ thì nhanh sắp đặt
Chuẩn bị phòng cách li.

Mẹ có triệu chứng gì?
Con ở ngoài lo quá
Nhưng 5K cẩn thận
Có gần mẹ được đâu!

Nửa tháng rồi trôi mau
Mẹ hết ho và sốt
Nhìn mẹ cười thật tốt
Hoa nở, bầu trời xanh.

PHẠM BÁCH
(Lớp 4/7 trường TH Hòa Bình, Q.1)

Tuyển tập
tác phẩm đoạt giải
Sáng tác Văn học
dành cho thiếu nhi
Lần 5 - Năm 2022
**CẢM ƠN NHỮNG ĐIỀU
YÊU THƯƠNG**

VĂN XUÔI BẢNG A - TIỂU HỌC
BẦU TRỜI CỦA CON
Nhiều tác giả

BẦU TRỜI CỦA CON

GIẢI NHẤT

CUỘC THI SÁNG TÁC VĂN HỌC

PHẠM NGỌC KHÁNH LINH
(Lớp 4/1 trường TH Trần Nguyễn Hân, Q.8)

Sở thích:

- Viết truyện

- Đọc sách,

- Đi du lịch

Ước mơ:

- Làm nhà văn.

“Miền yêu thương” của tớ

PHẠM NGỌC KHÁNH LINH

(Lớp 4/1 trường TH Trần Nguyên Hân, Q.8)

Tớ tên Bún Bò, sở dĩ tớ có cái tên hay hay này là do mẹ tớ rất thích ăn bún bò, bà tớ cũng vậy và chị tớ cũng thế. Nghe thoáng qua, ai cũng tưởng tớ ốm nhom như cọng bún nhĩ. Ấy, không đâu nhé.

Ngày tớ đang ở “đỉnh cao của sự cân nặng”, hic hic... đứng, ngồi, nằm và đã có lúc lăn, tớ rất muốn giảm cân để có thân hình nhon một chút. Tớ đã lên lịch trình: nào là tập thể dục, mua thảm yoga màu hồng; lên lịch ăn kiêng như giảm tinh bột, đồ béo, ăn nhiều rau xanh, uống nước mẹ nấu với hi vọng sau vài tháng tớ sẽ giảm được cái mỡ bụng không mấy đáng yêu này.

Và rồi dịch Covid-19 ập đến, tớ ở suốt trong nhà, thật chán! Lúc đó, tớ đâu biết làm gì khác ngoài đi ra đi vô, mở tủ lạnh... và ăn ăn ăn. Bao nhiêu ý tưởng tập thể dục dần bay khỏi tâm trí tớ.

Sau bốn tháng, tớ cảm thấy người tớ nặng nặng, nhắc cái chân lên cũng vất vả, còn cái rốn kia như nõ nụ cười toe toét. Tớ không muốn nhìn cái bụng của mình nữa, tớ bật khóc.

Bà chạy sang khi nghe tiếng khóc và hiểu ra ngay mọi chuyện khi nhìn thấy cháu đang ôm cái bụng đầy

mỡ! Bà ngồi xuống hỏi thăm quá trời thứ, rồi như vô tình mà bà kể cho tớ nghe câu chuyện về “Cậu bé thích uống Coca, ăn đồ ngọt” và giờ đây cậu ấy bị béo phì nặng, kèm thêm chứng bệnh tiểu đường.

- Bà ơi, vậy cậu bé ấy có qua khỏi không? - Tớ hỏi bà.

- Rất khó cháu à, cậu bé ấy đang trong tình trạng nguy kịch. – Bà nói.

- Tội nghiệp cậu bé đó quá, cháu không muốn bị béo phì đâu bà ạ, bây giờ cháu phải lấy lại quyết tâm, cháu phải thật khỏe mạnh. – Tớ nói với bà, lòng đầy quyết tâm.

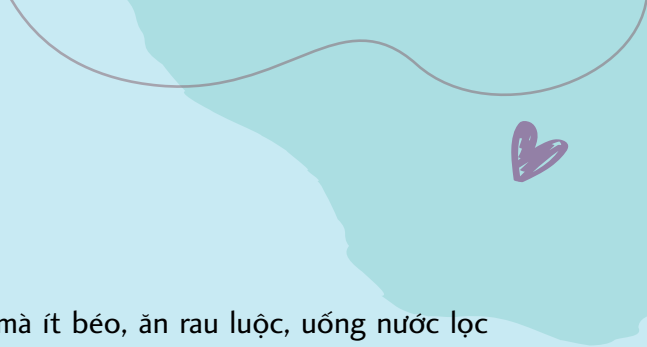
- Bà ơi, bà làm “huấn luyện viên” cho cháu nhé!
– Tớ nói tiếp.

- Bà già rồi, bà không tập thể dục với cháu được đâu. – Bà cười.

- Bà chỉ cần ngồi xem cháu tập thể dục thôi ạ, bà bấm đồng hồ cho cháu 45 phút nhé.

- Bà ô-kê ngay! – Bà vui vẻ nói.

Ba mẹ bận đi làm cả nên hai bà cháu tớ suốt ngày quần quýt bên nhau vì công cuộc “giảm cân” này. Bà còn kiêm luôn đầu bếp, nấu cho cháu những

món ngon mà ít béo, ăn rau luộc, uống nước lọc nhiều, thêm sữa tươi không có đường để cháu có thể lớn cao mà không sợ béo.

Bà còn dẫn tớ đi siêu thị gần nhà. Tớ thèm mì gói, nước ngọt nhưng nhớ lời bà dặn nên tớ phớt lờ, xem như chưa thấy trên kệ hàng! Tớ còn giúp bà chọn rau củ để nấu những món canh yêu thích ngon, đầy bổ dưỡng.

Buổi trưa cuối tuần, bà nằm vông, cháu nằm chiếu. Bà quạt quạt và hát cho cháu nghe những bài hát ru thật hay, cơn buồn ngủ sao nhanh chóng đến. Cả hai bà cháu cùng thiêm thiếp ngủ. Trong những giấc mơ trưa, tớ thấy mình vui chơi trên đồng cỏ xanh, hoa đẹp và cây trái thơm lành. Cảm ơn bà, miền yêu thương của cháu!

PHẠM NGỌC KHÁNH LINH

(Lớp 4/1 trường TH Trần Nguyên Hân, Q.8)

Minh họa: CAO THẮNG

Cảm ơn thầy của con

PHẠM NGỌC KHÁNH LINH

(Lớp 4/1 trường TH Trần Nguyên Hân, Q.8)

Mùa Giáng Sinh sắp đến.

Năm nay có lẽ vẫn sẽ như năm ngoái, do dịch vẫn còn nên mọi người bị hạn chế đi lại và gặp gỡ nhau. Suốt mấy tháng trời ở trong nhà, mình đã đưa ra kế hoạch nho nhỏ để thực hiện, nghĩ ra là phải “mần” liền vì cái tính “hay quên”. Mình hí hoáy viết, rồi kẻ khung, tô chút màu cho nổi bật... “tềng teng” thế là hoàn chỉnh “cái khung thời khóa biểu”, quá là xịn xò. Để xem: nào là mình sẽ dành thời gian cho việc đọc sách, sáng tác truyện... Viết tới đây thì tự dưng bị khựng lại, mình lại chảy nước mắt vì nhớ lúc đi học ở trường quá. Mình nhớ những lúc được gặp bạn bè, “tám” nhiều chuyện nên có nhiều ý tưởng để làm văn, làm truyện, nhiều câu nói vui, đọc lạ của mấy đứa bạn thiệt không chịu nổi, nhờ vậy mà những mẩu chuyện của mình mới ra lò. Bây giờ, nghỉ học, ở nhà lại “bí” như quả bí ngô thế này.

Tiếp đến mình sẽ dành thời gian để tập thể dục, chạy bộ và tập trên thảm yoga, chủ yếu là tiêu hao bớt lượng mỡ mùa dịch, mình không muốn khi quay lại trường học bạn bè không nhận ra mình, vì mình vẫn phát huy về “ú nu” này.

Chà, còn phải sắp xếp giờ học Anh Văn, luyện thêm phát âm, rảnh rồi thì tập đàn, học hát với chị.

Nghĩ tới nghĩ lui thì mình vẫn chưa thấy có gì gọi là “đột phá” cả, phải nghĩ ra gì mới mẻ mới được. Sau một hồi suy nghĩ thì mình chợt nhớ đến đứa em họ hôm bữa qua nhà chơi. Sao em ấy luôn mang bên mình bộ Cờ Vua thế nhỉ, cái bộ cờ nhìn cũng gọn, cũng hay, có nhiều quân, Vua và Hoàng hậu. Hai chị em ngồi chơi với nhau thì hu hu, sao khó hiểu quá vậy! Đứa em giải thích tới lui mà mình không thể nào nhớ được, cộng thêm

cách giải thích của đứa bé lớp Chồi nên đầu mình bị rối một nui. Hôm đó mình thua liền năm ván.

Không thể để tình trạng “nhục” này xảy ra lần nữa, mình quyết định kể với bố về vụ “mất mặt” này và phải tìm cách khắc phục nhanh chóng, lần tới em qua chơi thì mình phải đấu một trận ngang tài ngang sức mới chịu.

Và rồi, với ý chí quyết chiến quyết thắng nổi lên, mình nhờ bố đăng kí cho hai chị em cùng học online môn Cờ Vua với thầy. Thầy tên Quân và hai chị em mình biết thầy đầu tiên qua Zoom. Mình chỉ biết thầy là kiện tướng của môn cờ và cứ một tuần hai buổi là thầy trò gặp nhau qua Zoom. Thầy truyền đạt rất tỉ mỉ, chậm rãi và vui tính, các nước cờ thật hay với nhiều tên gọi khác nhau rất “ngầu”, nào là chiếu bí, đòn ghim, thất cổ, bắt tốt qua đường... mình chưa từng nghe những tên như thế này bao giờ.

Sau giờ học, thầy giao bài tập để rèn luyện thêm. Bài tập nhiều thiệt, ráng làm lắm cũng chỉ hoàn thành một nửa số bài tập thầy giao, hai chị em mình tự nhủ “chắc thầy không la đâu”.

Ba tuần học trôi qua... Mình nhớ rất rõ cái ngày thứ Năm cuối tuần ấy, sau khi dạy xong buổi học, thầy dặn: “Tuần sau lớp mình tạm nghỉ nhé, vì thầy bận đánh giải thể giới online dành cho người khuyết tật, nên hẹn gặp lại các bạn tuần sau nữa nha”.

Lòng mình như nghẹn lại khi giờ mới biết thầy dạy mình bị khuyết tật. Vậy mà hai chị em mình đều không biết, không hỏi thăm thầy. Rồi như phản xạ tự nhiên, hai chị em với nhanh lấy cái iPad và bắt đầu tìm tên thầy trên mạng: thầy Nguyễn Văn Quân là kỳ thủ khuyết tật vận động có hệ số ELO cao nhất Việt Nam, thầy có lần còn thắng cả cựu vô địch thế giới nữa chứ.

Thầy tham gia nhiều giải, thầy mặc áo vận động viên màu đỏ thật đẹp, đeo huy chương thật sáng, mà kìa... Thầy ngồi trên chiếc xe lăn với hai bánh xe, nhìn thầy thương quá. Thầy quá kiên cường, dũng mãnh trong các trận đánh mà trên hình nhìn thầy thật giản dị, lạc quan. Thầy đã hoàn toàn chiến thắng bản thân để mang vinh dự về cho Tổ quốc.

Chị em mình cứ nhìn đi nhìn lại những bức hình của thầy rất lâu, cả hai đều không nói một lời nào, chắc có phần xấu hổ vì chưa phấn đấu tốt, chưa cố gắng hoàn thành bài tập thầy giao. Rồi cả hai lặng lẽ tìm những đường link thầy gửi và làm thêm bài tập. Lúc này hơn bao giờ hết, em lại rất nhớ câu thầy hay nói: “Vào học các bạn ơi!”.

Thầy Quân ơi, con cảm ơn thầy vì tất cả những gì thầy đã truyền dạy cho con, con như được tiếp thêm sức mạnh và cảm thấy mình rất may mắn vì được là học trò của thầy. Con thật hạnh diện. Con và chị hứa sẽ học thật tốt môn cờ này, con sẽ dành thời gian để luyện thêm, tham gia các giải đấu tập như thầy dặn và sẽ quyết tâm giành chiến thắng. Con sẽ noi theo gương sáng của thầy. Con mong là thầy sẽ tin vào con và chị. Con đã rất vui vì giành được một “em” heo móc khóa khi giải đúng bài tập thầy giao, con hi vọng sẽ sưu tầm thêm nhiều con heo móc khóa của thầy nữa ạ! Con chúc thầy luôn khỏe và ngày càng truyền được nhiều nhiệt huyết cho các bạn trẻ.

Noel đang về, mùa Xuân sắp đến. Chúng mình hãy luôn vui tươi, hãy dành cho nhau những quan tâm, yêu thương thật nhiều, đến một lúc nào đó cái yêu thương dành cho nhau đủ lớn thì mọi rào cản sẽ biến mất. Chúc các bạn đón một mùa Noel ấm áp và một mùa Xuân yêu thương trọn vẹn.

PHẠM NGỌC KHÁNH LINH
(Lớp 4/1 trường TH Trần Nguyên Hân, Q.8)

GIẢI NHÌ

CUỘC THI SÁNG TÁC VĂN HỌC

BÙI PHẠM HUỲNH ĐAN
(Lớp 4/6 trường TH Nguyễn Viết Xuân, Q.Gò Vấp)

Sở thích:

- Nhảy múa

- Du lịch

Vóc mơ:

- Huấn luyện viên nhảy múa.

Lớp học xóm

BÙI PHẠM HUỲNH ĐAN
(Lớp 4/6 trường TH Nguyễn Viết Xuân, Q.Gò Vấp)

- Nhanh, nhanh đi! Tối giờ học rồi kìa!

Tiếng bé Tiên vang vọng khắp con đường nhỏ. Sau tiếng rủ rê đó là một tốp ba bốn đứa ủa ra. Xóm nhỏ này, cộng thêm chị em nhà tôi thì tầm sáu đứa. Nhỏ Tiên la ồn ào vậy vì hôm đó là buổi học của lớp XÓM!

Thật ra, lớp học này do mẹ tôi mở một cách hết sức ngẫu nhiên. Dù dịch bệnh được kiểm soát, các anh chị khối lớp lớn đã đến trường nhưng “đám con nít” lo ngại cỡ tụi tôi vẫn phải ở nhà.

Chị em tôi không đi học, ba mẹ ở nhà dạy online. Học trò cấp 1 chưa học online nên suốt ngày hai chị em tôi vui đùa vào xem điện thoại, tivi, vẽ vời, chơi đồ hàng hoài đến chán. Mẹ tôi là người khá nguyên tắc, mẹ đặt ra thời khóa biểu mỗi ngày cho chúng tôi. Nhưng trong lúc chúng tôi học thì bọn trẻ trong xóm vây quanh, hết ngó vô lại ồn ào, rất mất tập trung.

Mẹ nhìn thấy cảnh đó nên lớp học Xóm ra đời. Lớp cao nhất là 4, kế đến là lớp 3 và thấp nhất là lớp 2. Thật ra có một chị học lớp 5 nữa nhưng chị ấy học không thường xuyên lắm. Chỉ có vài đứa học trò nên thật may, cũng đỡ ồn ào, tránh tụ tập đông đúc.

Nhà tôi cũng không khá giả nhưng có phần tốt hơn so với các gia đình khác trong xóm. Mẹ nói muốn giúp các bé được ôn bài, không bị quên kiến thức khi đến trường học lại. Bọn học viên “lớp học xóm” buổi học

nào cũng vui vẻ hăng hái lắm. Hôm nay cũng vậy, thấy chưa ai đến, bé Tiên học lớp 2 đã chạy rao khắp xóm báo giờ học cho mọi người. Sau đó nó phóng vô lớp học tại nhà tôi và ngồi ngay ngắn vào bàn. Bạn Tài bằng lớp 4 với tôi cũng mau mắn chạy sang. Bé Thơ lớp 2 lò dò ôm cặp đến và buổi học bắt đầu.

- Chúng ta ôn bài trước nhé! Các con lấy vở toán ra nha, cô sẽ giao bài nè!

Mẹ tôi phát cho mỗi đứa một tờ A4 có in sẵn đề theo lớp cho chúng tôi làm và ân cần chấm sửa từng bài. Bé Tiên khá nhanh nhẹn, Thơ và Tài thì chậm hơn một chút, có khi giảng rồi mà làm vẫn sai. Nhiều khi mẹ bận quá, tôi sẽ là người sửa bài cho mọi người. Tôi là lớp trưởng mà! (hi hi)

- Con xong bài rồi cô!

- Bạn nào xong thì nộp lên và giải lao nhé!

Bé Tiên mau lẹ nhất vừa lên tiếng thì mẹ tôi đã mang ra đĩa trái cây giải lao giữa giờ. Hôm nào cũng thế, giải lao là mẹ lại cho ăn cho chơi nên đứa nào cũng thích. Nhờ vậy mà suốt một tháng rưỡi chống dịch, xóm nhà tôi luôn vui, trẻ con được học ôn bài đầy đủ. Mặc dù rất bận nhưng mẹ luôn nhẹ nhàng, âm áp dạy dỗ tận tâm. Hàng xóm ai cũng quý mẹ. Nhà có bánh, trái cây, rau củ... mẹ cũng hay chia cho mọi người. Mẹ nói cảnh dịch bệnh ai cũng khó khăn, ba mẹ

còn dạy học, còn có thu nhập nên san sẻ với xóm làng.

Tôi thật sự thần tượng mẹ lắm. Vì mẹ vừa ấm áp vừa giỏi giang. Không lúc nào thấy mẹ có thời gian nghỉ ngơi. Nhận ôn bài, dạy học cho các bạn trong xóm tôi biết mẹ mệt nhưng mẹ lúc nào cũng vui vẻ, chu đáo.

Cảm ơn mẹ, cô giáo của chúng con...

- Con xong bài chưa? Đang nghỉ gì mà thần thờ vậy?

Tiếng của mẹ làm tôi giật mình.

- Dạ con xong rồi, mẹ xem đi.

Mẹ mỉm cười nhìn tôi rồi đi vào bếp.

Thì ra, hình ảnh mẹ trong lớp học nơi xóm nhỏ trong mùa dịch như luôn hiện hữu trong tôi, dù dịch đã ổn và tôi cũng đã về thành phố.

Tôi ngắm mẹ đang làm bếp và cảm thấy hạnh phúc biết bao!

Tôi biết ơn và yêu mẹ thật nhiều!

BÙI PHẠM HUỲNH ĐAN

(Lớp 4/6 trường TH Nguyễn Viết Xuân, Q.Gò Vấp)

Minh họa: CAO THẮNG

GIẢI NHÌ

CUỘC THI SÁNG TÁC VĂN HỌC

TRƯƠNG THÙY DƯƠNG

(Lớp 3/4 trường TH Tân An, TP.Thủ Dầu Một, T.Bình Dương)

Sở thích:

- Làm handmade
- Đọc sách, xem phim, nghe nhạc
- Nuôi thú cưng, trồng hoa

Ước mơ:

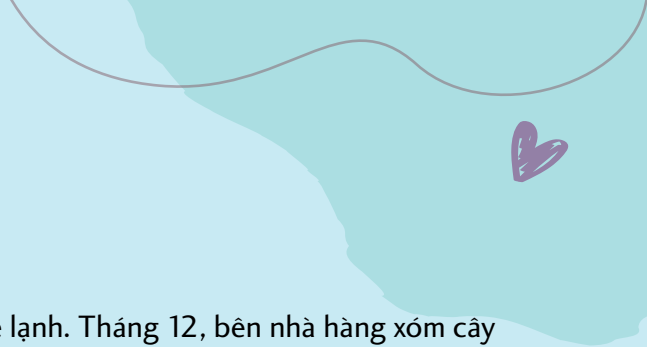
- Trở thành lập trình viên và nhà văn.

Phía sau màn hình

TRƯƠNG THÙY DƯƠNG

(Lớp 3/4 trường TH Tân An, TP.Thủ Dầu Một, T.Bình Dương)

Trời se se lạnh. Tháng 12, bên nhà hàng xóm cây mai già chưa lặt lá đã sớm trở cánh hoa vàng. Mùa xuân đang về, rất gần! Tôi, con bé vừa lên 8 tuổi háo hức chờ mùa xuân vui tươi, xúng xính áo mới đi thăm ông bà, dạo quanh các cung đường trang hoàng lộng lẫy đầy hoa sắc sỡ cùng hình linh vật của năm mới....

Như mọi khi, lớp tôi rủ nhau đăng nhập vào phòng học online sớm một chút để “tám” cho đỡ buồn, đỡ nhớ. Tự nhiên, nhỏ Tường Vy hỏi một câu khiến cả lớp đang hào hứng “xụi lơ”:

- Tết này, mấy “bồ” có sắm đồ mới gì chưa?

Không khí tự dưng lặng im như lúc thầy sắp kiểm tra bài cũ.

- Gần Tết mà chưa thấy không khí như mọi năm hen!

- Tui mong được về quê chơi Tết!

Ai cũng nhao nhao than thở, kèm theo khuôn mặt diễn trò tếu tếu.

- Huyền ơi, bạn chụp hình tui lúc này đi! - Gia Huy nói to.

- Chi rửa ông? - Huyền giật mình, nhỏ là người Quảng Nam theo ba mẹ vô đây lập nghiệp, nên bật hỏi theo phản xạ.

- Thì giữ kỉ niệm chứ chi.

Cả lớp cười rần rần. Chưa kịp dứt cơn cười thì Huyền “bắn” hình Gia Huy lên màn hình. Không biết Huyền có dùng app gì không mà ổng như ông cụ non 90 tuổi. Đến lúc này thì không đứa nào ngồi vững nữa, trên các ô màn hình thấy là đứa cười bò, đứa khục khục, đứa ha ha... Mài cho đến khi thầy vào lớp thì mới giảm được sự nhốn nháo đó...

Thầy đọc đoạn chat cả lớp. Thầy cười, rồi thầy chậm rãi nói:

- Các em ạ, dịch covid đang hoành hành khắp nơi. Mọi người nghiêm túc thực hiện 5K. An toàn cho bản thân, gia đình và những người khác để đón Tết bình yên.

Thầy ngừng một xíu, giọng trầm ấm:

- Cố gắng lên nhé các em, thầy tin các em đều hiểu 5K là gì và bạn nào cũng đang làm tốt việc này.

Cả lớp đồng thanh: “Dạ!”

Bỗng tiếng từ ô màn hình nhỏ Huyền:

- Nhưng tội em nhớ lớp nhớ trường quá thầy ơi!

- Thầy cũng nhớ tội em quá chừng - ngừng một chút, thầy nói tiếp - Thôi học nhen, ráng học giỏi mấy đứa! Dịch ổn, thầy trò mình gặp nhau trên lớp học liền thôi! Tha hồ mà... bày trò nhá!

- Thầy hứa không “trừng phạt” tội em đó nha! Ha ha ha...

Cả lớp khúc khích cười, như bầy chim non tíu tít ở sân trường.

Tôi biết, ẩn dưới màn hình đang chia sẻ nội dung bài học, thầy đang cười cùng chúng tôi.

Cả tôi cũng vậy!

Mà không chỉ mình tôi...

Mùa xuân đang tới, mang âm sắc tươi vui trở về...

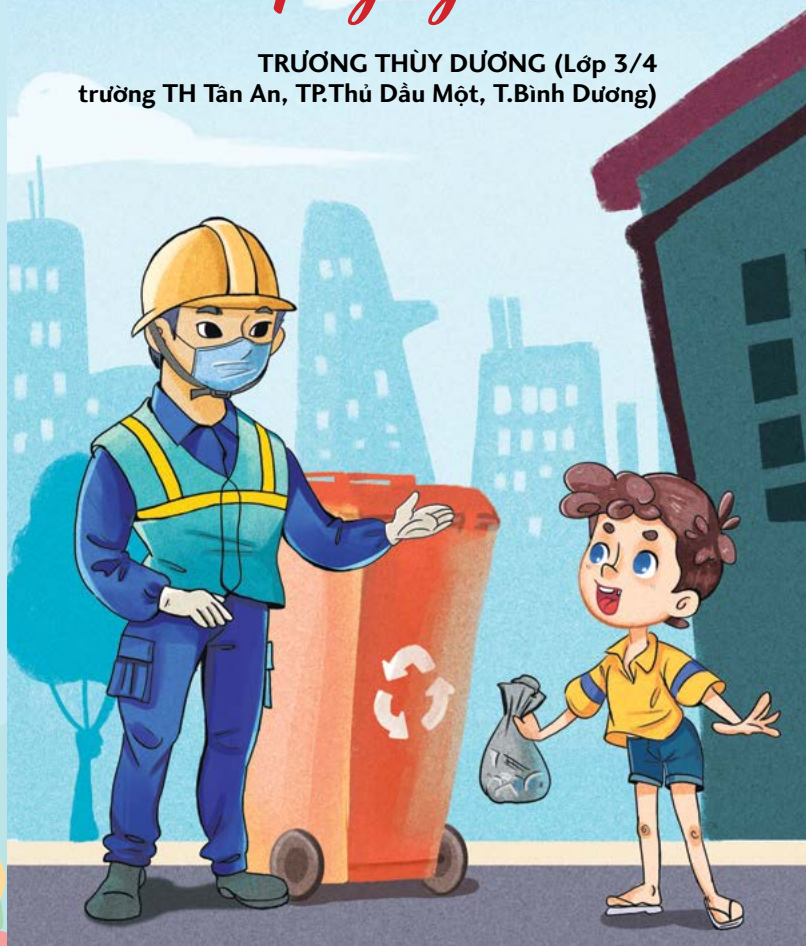
TRƯƠNG THÙY DƯƠNG

**(Lớp 3/4 trường TH Tân An, TP.Thủ Dầu Một,
T.Bình Dương)**

Minh họa: CAO THẮNG

Lời nhắc nhở quý giá

TRƯƠNG THÙY DƯƠNG (Lớp 3/4
trường TH Tân An, TP.Thủ Dầu Một, T.Bình Dương)

Xóm mình có hai chú thu gom rác là chú Hiếu và chú Tuấn. Các chú chạy xe ba gác máy do chủ thầu rác giao. Mỗi ngày hai chú đi thu gom rác sinh hoạt từng nhà vào lúc mọi người nghỉ trưa.

Mình ấn tượng nhất với chú Hiếu, vì chú chịu khó, cần mẫn lắm. Chú Hiếu khoảng 52 tuổi, nhà chú ở Bến Thố, gần bến đò Bạch Đằng, nơi nổi tiếng trồng hoa tết và món bánh bèo chén. Kể từ khi vợ chú bệnh, sức khỏe yếu chỉ ở nhà lo cơm nước thì gánh nặng mưu sinh đè nặng lên vai chú hơn. Dịch Covid đến, công ti giải thể nên chú tìm việc khó hơn và cuối cùng chọn công việc này để còn lo cho cả nhà, với hai người con đang tuổi đến trường. Cứ 12 giờ đến 15 giờ là hai chú liên tục đi vào các xóm để gom rác cho lên xe chở đi. Công việc cực nhọc nhưng lương thấp, nên chú thường phân loại rác để lấy rác nhựa, rác tái chế bán ve chai.

Lúc dịch cao điểm, các chú cũng chỉ được cấp đồ bảo hộ như ngày thường nên chú tự xếp giờ lấy rác lúc vắng người qua lại, khẩu trang, bao tay nhựa,... phòng vệ kĩ hơn.

Quan sát chú bao ngày, khi có dịp trò chuyện, mình nghe chú chia sẻ nhiều điều thật xúc động. Chú lo nhất là việc mọi người bỏ rác y tế không kĩ, không xịt khuẩn vì rác có nguồn bệnh... “Giữ vệ sinh chung, bỏ rác đúng nơi, bỏ rác đàng hoàng là mình thể hiện sự trân trọng và thương người công nhân vệ sinh đó cháu! Người công nhân vệ sinh rất vất vả...”.

Trò chuyện với chú xong, mình cảm thấy lòng xúc động. Có những người lặng lẽ làm tốt việc của mình, không phàn nàn, không than vãn mà đôi khi vì vô ý, chúng mình khiến họ vất vả hơn!

Cảm ơn lời nhắc của chú, lời nhắc để mình ngẫm và thay đổi tốt hơn.

**TRƯƠNG THÙY DƯƠNG (Lớp 3/4
trường TH Tân An, TP.Thủ Dầu Một, T.Bình Dương)**

Minh họa: BẢO GÌA

GIẢI BA

CUỘC THI SÁNG TÁC VĂN HỌC

HOÀNG ĐỖ ANH DUY
(Lớp 2/1 trường TH Tân Phú, TP. Thủ Đức)

Sở thích:

- Nhảy

- Đánh đàn

- Sáng tác.

Ước mơ:

- Trở thành bác sĩ.

Ngón tay “chuột cắn” của ông ngoại

HOÀNG ĐỖ ANH DUY

(Lớp 2/1 trường TH Tân Phú, TP. Thủ Đức)

Ông ngoại năm nay xấp xỉ sáu mươi. Tóc đã bạc đôi phần, da ông rám nắng, điểm vài đốm đồi mồi. Ông thường xuyên tập thể thao nên rất khỏe mạnh. Ông hiền lành, hiền trên nét mặt và trong tính cách. Tôi rất thích về nhà ngoại vì nhà ngoại có khu vườn trồng nhiều loại cây ăn trái như xoài, ổi,... Cả một vườn rau và hoa như: xà lách, hành, ngò, vụn thọ, cúc,... Mỗi buổi sáng, tôi cùng ngoại bắt sâu và tưới rau. Tôi mê mẩn nhìn tia nắng chiếu qua kẽ lá, xen kẽ với những giọt nước vừa tưới tạo nên khung cảnh đẹp tuyệt vời.

Tôi ấn tượng với ông ngoại lắm, nhất là hai ngón tay khuyết của ông.

Lúc còn bé xíu, tôi cầm bàn tay ông ngoại lên và hỏi: “Tại sao ông ngoại lại bị chuột cán vậy?”. Ông ngoại bật cười, rồi nhẹ nhàng giải thích: “Ngày xưa, lúc ông còn nhỏ cỡ cháu thì nước mình vẫn còn chiến tranh. Một hôm mọi người đi làm, chỉ có ông ở nhà, ông ra sân chơi thì gần đó có một quả bom bị phát nổ. Bàn tay ông bị mảnh bom văng trúng... từ đó bàn tay ông ngoại khuyết đi hai ngón”. Tôi nghe ông kể mà thương ông vô cùng.

Tuy bàn tay không tròn vẹn nhưng ông ngoại rất khéo léo. Ngày xưa, chưa có đất nặn “xịn” như bây giờ. Giờ học thủ công của mẹ luôn có đất sét “made in Ông ngoại”. Ông lấy đất sét từ các gò mồi về nhào nặn làm “nguyên liệu” cho mẹ học. Mẹ tôi làm từ quả cam, con nai,... rất sinh động và luôn được điểm cao nhờ công nhào đất mịn, pha màu rất đẹp của ông đó!

Tôi luôn thầm cảm ơn ông ngoại. Cảm ơn vì câu chuyện về “những ngón tay chuột cắn” mà tôi biết sự khắc nghiệt của chiến tranh. Cảm ơn vì đôi bàn tay không tròn vẹn ấy đã luôn chăm sóc, nuôi nấng mẹ tôi, các dì, các cậu tôi nên người. Cùng đôi bàn tay ấy đã yêu thương, chăm sóc tôi chu đáo, cùng những cái ôm thật nồng ấm mỗi khi gặp mặt...

HOÀNG ĐỖ ANH DUY

(Lớp 2/1 trường TH Tân Phú, TP. Thủ Đức)

Minh họa: THANH XINH

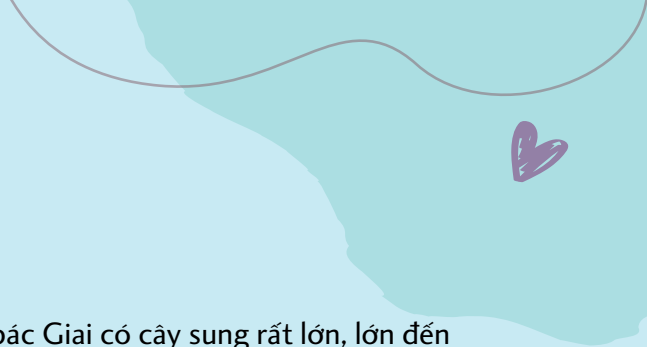

Cây Sung nơi xóm nhỏ

HOÀNG ĐỔ ANH DUY

(Lớp 2/1 trường TH Tân Phú,
P.Tân Phú, TP. Thủ Đức)

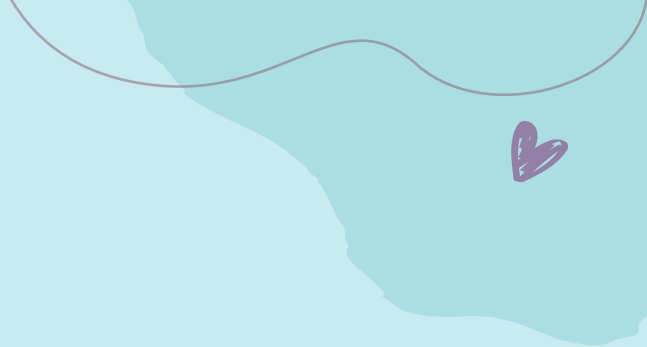

Nhà bác Giai có cây sung rất lớn, lớn đến nỗi gốc cây làm nứt vách rào nhà bác, tán cây che gần hết con đường vào nhà tôi. Cây còn che rợp nhà kế bên. Có lẽ đây là cây cổ thụ lớn tuổi nhất trong xóm.

Mỗi mùa mưa gió đến, bác Giai thường nhờ hàng xóm cửa bớt nhánh cây cho đỡ nguy hiểm. Nhưng đây cũng là mùa mẹ tôi vất vả nhất. Vì cứ hễ có cơn gió thổi ngang qua là rất nhiều lá vàng trút hết xuống sân nhà, mẹ vừa quét sân vừa lẩm bẩm “quá mệt, gì mà rụng hoài!”. Nhưng tôi thừa biết, mẹ nói vậy thôi, chứ vẫn đều đều sáng chiều quét sân cho cả nhà tôi lẫn nhà bác Giai như một thói quen.

Tôi mỗi năm mỗi lớn, cây Sung mỗi năm mỗi già đi. Thân cây ngày một to, nhiều vết hằn chằng chịt do côn trùng cắn... Tuy vậy, những chiếc nhánh vươn dài như bàn tay người khổng lồ xanh vẫn ngày ngày che mát cho cả xóm nhỏ thân thương.

Mùa cây kết trái, thân Sung sai quả trĩu trĩu, chiều chiều ba tôi hay mang bịch muối trong mì tôm ra sân rồi thò tay ngắt một chùm sung xong kêu “Ra ăn sung Duy ơi!” là tôi nhanh chân có mặt liền. Ba thích, tôi cũng thích cái vị chua cay của bịch muối trong gói mì tôm hòa quyện với vị chát và chút xiu hàng làm tôi thích thú. Có khi tôi ăn nhiều, cay quá phải uống cả một ly nước đầy mới dịu. “Bác Sung” cũng được lòng mấy cô, chú, bác hàng xóm lắm. Mỗi khi đến mùa ra trái, tôi thấy bác Giai lại mang cây ra, khều cho trái rụng xuống và sau đó vài ngày, bác chia thành bịch nhỏ, mang cho hàng xóm mỗi người một ít sung muối chua. Tôi nghe mẹ nói “Sung muối chua ngon lắm con, ngon hơn cà pháo nữa!” mà tôi còn nhỏ, chưa thử ăn các món đó, nên có biết mùi vị ra sao. Mai này lớn lên chút nữa, tôi nhất định phải thử xem mùi vị thế nào. Tết

đến, ai cũng ghé cổng nhà bác Giai nói lớn
“Bác cho em xin nhánh sung về chưng mâm
ngũ quả”, bác Giai chưa bao giờ từ chối, có
khi còn vui vẻ mang cây ra phụ hái nữa.

Tôi yêu cái xóm nhỏ của tôi, yêu cả hình
dáng “bác Sung”, yêu luôn dáng mẹ quét sân
mỗi ngày, yêu luôn mỗi chiều được ba hái
sung cho ăn, dù cay hớt hà nhưng chưa lần
nào tôi từ chối. “Bác Sung” giờ già lắm rồi,
thân của bác lớn nên ai cũng lo làm sập tường
nhà bác Giai. Nhưng tôi hi vọng bác không bị
chặt đi, mà chỉ tía cành thôi, để tôi còn chứng
kiến những cảnh sum vầy của xóm tôi nữa.
Cảm ơn xóm nhỏ yêu thương, cho tôi cả tuổi
thơ êm đềm!

HOÀNG ĐỖ ANH DUY

**(Lớp 2/1 trường TH Tân Phú, P.Tân Phú,
TP. Thủ Đức)**

Minh họa: BẢO GỬA

GIẢI BA

CUỘC THI SÁNG TÁC VĂN HỌC

LÊ NGỌC CHIỀU DƯƠNG
(Lớp 4/4 trường TH Lê Văn Thọ, Q.Gò Vấp)

Sở thích:

- Đi bơi
- Chơi với chó mèo
- Làm thơ vui

Ước mơ:

- Mơ một mái ấm cho chó mèo bị bỏ rơi.

BẦU TRỜI CỦA CON

Người làm đẹp cuộc sống

LÊ NGỌC CHIÊU DƯƠNG
(Lớp 4/4 trường TH Lê Văn Thọ, Q.Gò Vấp)

Ngày... tháng... năm...

Gia đình bạn Tây mới chuyển đến xóm mình cách đây một tuần. Sáng nay, mình tập thể dục ở công viên thì gặp Tây. Tây kể về ba mẹ của bạn ấy cho mình nghe. Ba của Tây là bác sĩ. Trong đợt dịch bệnh này, chú ấy phải làm việc rất bận rộn nên ít khi về nhà. Mẹ của Tây là cô giáo dạy đàn. Mỗi ngày bạn được mẹ dạy học. Ba mẹ mình là công nhân vệ sinh. Mình cảm thấy có chút ganh tị với Tây. Mình ước gì ba mẹ mình cũng làm những nghề nghiệp như ba mẹ Tây.

Ngày... tháng... năm...

Sáng nay, Tây rủ mình qua nhà chơi và có gặp mẹ bạn. Khi mẹ Tây hỏi thăm về công việc của ba mẹ mình là gì, mình trả lời ngập ngừng với giọng lí nhí:

- Dạ, ba mẹ con... là... công nhân vệ sinh!

Cô vỗ vai, nhìn vào mắt mình, nói:

- Cô kể con nghe! Bà ngoại của Tây ngày xưa cũng làm công nhân vệ sinh, nhưng bà đã nuôi các con thành tài. Tất cả con cháu trong nhà đều rất yêu thương và tự hào về bà. Công nhân vệ sinh là những người làm sạch đường phố, làm đẹp cuộc

sống. Nghe cô chia sẻ, mình cảm thấy thật có lỗi vì đã không hiểu được ý nghĩa công việc của ba mẹ.

Ngày... tháng... năm...

Đêm giao thừa, mọi người về nhà quây quần chuẩn bị đón năm mới. Ba mẹ mình vẫn làm việc. Bên vệ đường, gió thổi bụi cuốn lên theo từng nhát chổi của ba mẹ. Dưới ánh đèn lóa màu vàng ngà, những dải phản quang trên áo ba mẹ sáng đẹp hơn cả pháo hoa mà nhà ai đó đang bắn lên bầu trời. Lúc này mình muốn cảm ơn ba mẹ và tất cả những người công nhân vệ sinh. Mình cảm thấy nghề nghiệp của ba mẹ tuy vất vả nhưng thật đáng trân trọng, cao quý.

LÊ NGỌC CHIỀU DƯƠNG
(Lớp 4/4 trường TH Lê Văn Thọ, Q.Gò Vấp)

BẦU TRỜI CỦA CON

Ông bụt

LÊ NGỌC CHIÊU DƯƠNG
(Lớp 4/4 trường TH Lê Văn Thọ, Q.Gò Vấp)

Lúc chiều, Mi nghe mẹ nói ông nội bị nhiễm COVID, Mi buồn lắm. Tối muộn, mẹ vào phòng thấy Mi ngồi ôm gối khóc, mẹ bèn hỏi:

- Sao Mi chưa ngủ mà lại ngồi khóc?

Mi thút thít trả lời:

- Dạ, Mi khóc cho ông nội xuất hiện như trong truyện cổ tích đó mẹ.

Mẹ lau nước mắt trên má Mi:

- Mi muốn được ông nội ban cho điều ước gì à? Nói mẹ nghe xem!

Mi ngước nhìn mẹ:

- Dạ, thứ nhất, Mi ước ông nội sẽ chữa hết bệnh cho ông nội với tất cả người bị nhiễm COVID.

Ngập ngừng một chút, Mi nói tiếp:

- Điều ước thứ hai của Mi là những người nghèo sẽ được ông nội phát cho thật nhiều đồ ăn.

Mẹ nhìn Mi bằng ánh mắt dịu dàng và bảo:

- Mi biết không, ông nội và những người nhiễm COVID vẫn đang được các bác sĩ ngày đêm chăm lo. Còn các tình nguyện viên, các chú bộ đội thì mang thức ăn, vật dụng đến hỗ trợ cho rất nhiều người khó khăn. Vậy nên Mi đừng buồn, đừng lo

nữa. Chúng ta phải tin tưởng vào sự cố gắng của mọi người, hi vọng rằng dịch bệnh sẽ sớm bị đẩy lui.

Đúng rồi, vậy mà Mi quên! Mi mỉm cười thật tươi:

- Mi hiểu rồi mẹ ơi. Hóa ra các bác sĩ, tình nguyện viên, chú bộ đội chính là ÔNG BỤT thật sự.

Mi vui đầu vào vòng tay mẹ. Bây giờ Mi chỉ ước có thể nói lời cảm ơn với tất cả những người đang chống dịch ở tuyến đầu.

LÊ NGỌC CHIÊU DƯƠNG
(Lớp 4/4 trường TH Lê Văn Thọ, Q.Gò Vấp)
Minh họa: CAO THẮNG

GIẢI BA

CUỘC THI SÁNG TÁC VĂN HỌC

NGUYỄN GIA ÂN

(Lớp 5/2 trường TH Nguyễn Thượng Hiền, Q.Gò Vấp)

Sở thích:

- Đọc sách

- Nghe nhạc

- Vẽ tranh

Ước mơ:

- Trở thành một đầu bếp trong tương lai.

BẦU TRỜI CỦA CON

Món ngon của Ngoại

NGUYỄN GIA ÂN

(Lớp 5/2 trường TH Nguyễn Thượng Hiền, Q.Gò Vấp)

Tôi ngâm nga một khúc hát quen thuộc trong tiềm thức. Nhiều lúc tôi nghĩ có lẽ mình được “thừa kế” từ ai đó mà tôi đã rất thân quen. A, tôi nhớ rồi. Là ông ngoại.

Trời hôm nay nắng vẫn đẹp, bên ngoài kia tôi có thể nghe được tiếng chim hót ríu rít trong tán lá xanh mướt. Tôi nhắm mắt lại, mơ hồ tưởng tượng mình trong tương lai. Sau khi đại dịch này chấm dứt, tôi sẽ như thế nào so với tôi trong “giấc mơ” này nhỉ?

Bỗng, tiếng của mẹ vọng xuống từ trên lầu:

- Hai đứa, ông ngoại sắp đến rồi, ông ngoại mang đồ ăn qua cho nhà mình.

- Dạ, con nghe rồi. - Tôi đáp lại mẹ.

Đạo này tôi đã quen và thích với những lời nhắn này của mẹ. Những lời báo hiệu của mẹ, chỉ một câu nói như vậy thôi cũng khiến tôi yên tâm.

Tiếng xe máy quen thuộc vang lên ở đầu hẻm, hai chị em tôi tranh nhau để ra mở cửa. Chị có vẻ cũng thích những giây phút này như tôi.

Tôi nhìn chị, tỏ ra khó chịu:

- Lần trước chị mở cửa nhận đồ của ngoại rồi, lần này tới phiên em.

- Xí, lần trước là em mở chứ chị có được mở cửa đi ra đâu. Với em nhỏ hơn chị, đi vào trong!

Chị la. Cãi nhau một hồi tôi đành nhường để chị đi ra bên ngoài. Ờ, thì lần trước tôi mở cửa ra gặp ngoại mà.

Có vẻ chị đang vui lắm. Tôi đứng ở ngay phía trong cửa, mắt nhìn ra bên ngoài qua khung cửa hẹp, cố gắng để hình dung

ra hình ảnh của ngoại sau bao nhiêu ngày không gặp.

- Con chào ông ngoại.

Giọng của chị vang lên. Tôi càng cố gắng nhón chân để có thể nhìn thấy đằng sau chị tôi là gương mặt thân thuộc ấy. Tôi tưởng mình đã quen với điều này rồi chứ, khi nào ngoại đến tôi đều cố gắng để có thể nhìn thấy ngoại. Giọng ngoại vang lên sang sảng.

- Em con đâu rồi, nó đang học à?

- Không ạ, em học xong rồi mà không được ra mở cửa nên con ra thay.

Tôi nghe mà không hài lòng với chị nên hét lên.

- Chị nha, đáng lí là em được ra gặp ngoại. Em thích gặp ngoại!

- Đó, ngoại thấy nó khỏe không? Nó còn sức la mà, mấy con Cô-vít không làm gì được nó đâu.

Chị ở bên ngoài khúc khích cười nói, ông ngoại cũng cười. Đoạn, tôi thấy chị đưa hai tay ra để nhận đồ ngoại đưa. Giọng ngoại vang lên lần nữa:

- Đây, ngoại mang cho hai đứa gà chiên.

- Dạ.

Không kịp để cho chị tôi nói gì thêm, ngoại đã nhấn xe chạy rồi. Chị vào nhà, trên tay là hộp đồ ăn còn nóng hổi của ngoại. Tôi giành lấy, dỗi.

- Em sẽ ăn hết, khỏi có phần chị luôn!

- Cái gì? Chị méc ngoại là em cũng không có phần lần sau đâu.

Tiếng hai chị em cãi nhau vang lên sang sảng, mẹ ở trên lầu

cũng phải mắng một trận. Mang đồ ăn vào bếp xong, tôi hỏi chị:

- Sao lúc nào chị cũng tranh ra ngoài nhận đồ của ngoại với em thế?

- Nói sao nhỉ? - Chị ngược mặt lên, trầm ngâm suy nghĩ một hồi rồi nói. - Chắc tại chị thích nghe giọng ngoại để biết ngoại có khỏe không? Đã lâu, do dịch nhà mình có được qua ngoại đâu. Chị cũng nhớ ngoại lắm chứ.

Chị tôi nói xong rồi cười. Có lẽ tôi cũng thế.

Tôi thương ngoại lắm. Lúc trước, tuần nào tôi cũng được qua ngoại chơi vào dịp cuối tuần.

- Nè, gà chiên em không ăn thì chị ăn hết nhé. Cảm ơn nhiều. Hi hi...

- Không có chuyện đó đâu! - Tôi “đáp trả” ngay.

Chị cười khúc khích.

- Em thương ngoại thì ăn rồi gọi cảm ơn cho ngoại vui nhé.

Đương nhiên rồi, chị khỏi cần nhắc tôi cũng biết phải nên nói gì. Trong đầu của tôi có một bài diễn thuyết luôn rồi ấy chứ, cơ mà... mấy món ngoại làm ngon thật. Tôi cũng thương ngoại giống như chị. Ngoại tôi không là người hùng bận cứu thế giới, vì ngoại bận cứu lấy cái bụng đói meo của hai chị em tôi do thèm đồ ăn ngoại nấu, do nhớ ngoại mà cồn cào cả ruột đó thôi!

NGUYỄN GIA ÂN

(Lớp 5/2 trường TH Nguyễn Thượng Hiền, Q.Gò Vấp)

Minh họa: BẢO GỬA

BẦU TRỜI CỦA CON

GIẢI KHUYẾN KHÍCH

CUỘC THI SÁNG TÁC VĂN HỌC

TRỊNH LONG VŨ
(Lớp 4A6 trường TH Dịch Vọng B, Cầu Giấy, Hà Nội)

Sở thích:

- Nhảy Michael Jackson

Ước mơ:

Kỹ sư công nghệ.

BẦU TRỜI CỦA CON

Bà “phù thủy” dịu hiền

TRỊNH LONG VŨ

(Lớp 4A6 trường TH Dịch Vọng B, Cầu Giấy, Hà Nội)

Mỗi khi mùa hè đến, Vũ luôn có cảm giác háo hức vô cùng vì được thỏa thích vui chơi và đi du lịch cùng gia đình. Nhưng mùa hè năm nay rất khác, bố mẹ phải đi công tác và Vũ phải ở nhà với bà nội.

Bà sống ở quê, Vũ ở thành phố nên trong kí ức của Vũ nhớ tới bà cậu hình dung ra ngay bữa ăn đặc sản hay được bà “chiều đãi”: có thịt ram, cá kho, canh rau muống luộc,... Những món ấy, Vũ không mê lắm!

Hôm đầu bà đến, Vũ cảm thấy không khí trong nhà vừa trống vắng, vừa ngọt ngào. Bà cứ lúi thúi từ bếp ra phòng khách, rồi lượn lờ ra ban công. Buổi sáng Vũ chỉ được ăn một chiếc bánh mì chấm cùng sữa đặc. Xong bữa, Vũ đã phải “lao động” bằng cách ra vườn tưới cây phụ bà, cắm cơm, nhặt rau,... Chiều, trước khi Vũ đi chơi cùng đám bạn thì cậu vẫn phải lấy quần áo xuống gấp gọn cất vào tủ.

Sáng hôm sau, khi ngủ dậy, Vũ thấy trên bàn ăn là đĩa cơm chiên chờ sẵn. Thật đơn điệu, khô khốc. Vũ chọn ăn sáng bằng chiếc bánh mì và

sữa đặc. Vừa ăn xong thì bà bảo cậu lấy cái chổi tre quét sân. Quét được vài nhát, Vũ mệt quá ngồi hóng gió thì chạm phải ánh mắt của bà nội. Vũ đành đứng dậy tiếp tục.

- Ồ, nhà cậu có người quen lên chơi à?

Đám bạn tự dưng hẹn nhau ùa sang nhà Vũ chơi.

Vũ ậm ờ: “À...ừ.... Đây là bà giúp việc...mới của nhà tớ!”.

Lúc Vũ cùng các bạn đang xem phim hoạt hình, bà nội bụng đĩa đùi gà chiên thật hấp dẫn ra! Cả đám bạn nhào vô ăn nhiệt tình, lại còn tấm tắc khen ngon. Khánh còi còn bảo:

- Chà! Bà giúp việc nhà cậu đỉnh thật đấy!

Vũ ngượng ngùng, xấu hổ, lòng dậy lên chút lo lắng. Không biết bà nội có nghe thấy không...

Vũ chạy vào bếp rửa tay sau khi đám bạn ra về. Cậu chợt nhìn thấy nơi kệ bếp một quyển sách dày. Lạ quá, có khi nào sách lại để nơi bếp nhỉ? “Tuyển tập công thức nấu món mà trẻ em yêu thích”, Vũ với tay lấy và đọc. Thì ra bà nội đang tập nấu các món ngon cho Vũ. Vũ nhìn tập sách, nhìn dáng bà lùi thúi tươi cây, sống mũi cậu cay cay...

Bố mẹ về sau chuyến công tác, hôm sau thì bà nội trở về quê. Khi ra về, bà cười hiền từ nhìn Vũ và nói: “Mụ phù thủy” chào tạm biệt con nhé!”. Tự nhiên, nỗi xấu hổ ngập đầy trong lòng Vũ, mặt Vũ nóng ran như có lửa. Cậu chỉ lí nhí chào bà khiến bố mẹ ngạc nhiên.

Bà về, Vũ cảm thấy trống trải, thiếu vắng lạ thường. Khi đi ra ban công, Vũ nhớ như in cách bà dạy cậu tưới, nhớ thái độ vùng vằng của cậu. Lúc xuống công viên chơi, cậu lại nhớ bài tập vẩy tay, tướng bà khoan thai tập thể dục... Vũ chợt nhận ra rằng bà nội quả đúng là “phù thủy” có phép thuật. Bà đã khiến Vũ từ một “con mèo mướp” mê ngủ nướng bỗng thành thằng nhóc ham dậy sớm ra công viên tập thể dục, từ cậu bé nghịch ngợm, hay lêu nhâu, khó tính đã biết yêu quý những mầm cây, chiếc lá.

- Bà ơi, vài hôm nữa con về quê chơi với bà nhen, con sẽ xin lỗi bà và bà nội ơi, con thương “bà phù thủy dịu hiền” của con biết mấy!

TRỊNH LONG VŨ

(Lớp 4A6 trường TH Dịch Vọng B, Cầu Giấy, Hà Nội)

Mình họa: CAO THẮNG

BẦU TRỜI CỦA CON

GIẢI KHUYẾN KHÍCH

CUỘC THI SÁNG TÁC VĂN HỌC

TRẦN NGỌC KHÁNH

(Lớp 5/4 trường TH Nguyễn Viết Xuân, Q.Gò Vấp)

Sở thích:

- Vẽ tranh
- Làm đồ thủ công
- Xem chương trình truyền hình thực tế

Ước mơ:

- Trở thành giáo viên.

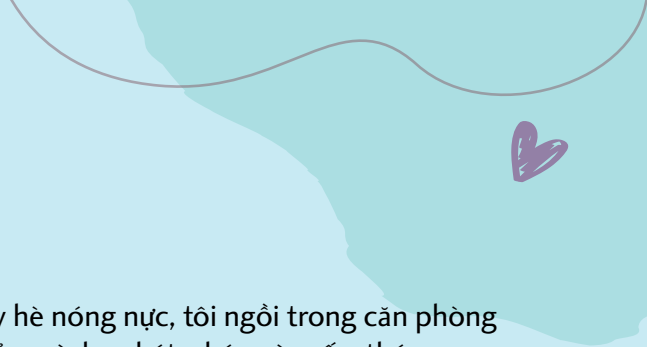
BẦU TRỜI CỦA CON

Cô Huệ xóm em

TRẦN NGỌC KHÁNH

(Lớp 5/4 trường TH Nguyễn Viết Xuân, Q.Gò Vấp)

Giữa ngày hè nóng nực, tôi ngồi trong căn phòng chật chội của mình, phát chán vì mấy tháng nay chẳng được ra đường mà cũng chẳng được đi học, “Tất cả là tại dịch bệnh!” - tôi nghĩ. Bỗng, tiếng chuông cửa vang lên cùng lúc phá tan bầu không khí bức bối chung quanh. Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, “Con chào cô!” - tôi vừa nói vừa đưa tay vẫy vẫy. Cô Huệ dừng lại, lau mấy giọt mồ hôi còn vương trên trán, vẫy tay về phía tôi, thay cho lời chào đáp lại.

Từ mấy tháng dịch bệnh gần đây, mỗi tháng, tôi lại thấy cô đi đến từng nhà, cầm trên tay những bịch thức ăn nặng trĩu, phát tặng những gia đình khó khăn. Ba ổ bánh mì, một số tiền nhỏ, ba lốc sữa tươi, mì gói, cá ngừ đóng hộp, rau củ quả ... được xếp gọn gàng bên trong bịch lương thực lớn, màu đỏ quen thuộc như mọi lần. Cô Huệ bấm chuông cửa, để phân lương thực hỗ trợ trước cửa nhà rồi rời đi. Dù những phần quà mà cô hỗ trợ không nhiều hay quá cầu kỳ nhưng nó cũng phần nào đó giúp được bà con trong tình cảnh dịch bệnh hiện nay. Nhìn cô đỏ mồ hôi nhễ nhại, tôi lại càng cảm thấy biết ơn và yêu quý cô. Tôi ước mình có thể giúp được cô chút

gì đó. Rồi cứ thế, một ý tưởng lóe lên trong đầu tôi: “Có lẽ mình cũng có thể giúp cô Huệ mang tặng số còn lại”. Tôi vội xin mẹ chạy xuống nhà để giúp cô. Được mẹ đồng ý, tôi chạy ra, không quên mang theo chiếc khẩu trang của mình.

- Cô Huệ ơi, con nhìn cô phát tặng một mình vất vả quá, cô cho con giúp cô một tay nhé!

- Được không con? Nặng lắm đấy! Nhớ là mang cẩn thận vào nhé! - Cô đưa một phần quà hỗ trợ cho tôi rồi bảo tôi mang đi cho nhà cô Chín bên kia.

Mặc dù qua lớp khẩu trang, tôi vẫn cảm thấy rằng cô đang mỉm cười, điều đó làm tôi cảm thấy rất vui, tôi chắc có lẽ cô cũng cảm thấy vậy. Tôi làm theo lời cô, mang tặng những phần quà này đến trước cửa nhà bà con trong xóm. Mới có một chút thôi mà tôi đã thấy nóng, thấy mệt, thấy khát, tôi muốn bỏ cuộc về nhà vào phòng rồi bật điều hòa cho mát. Nhưng bằng một cách thần kỳ nào đó, nhìn qua khe cửa, thấy các em nhỏ vui mừng chia nhau các hộp sữa, các cô các bác gửi lời cảm ơn vọng ra cửa. Tôi chợt quên đi sự mệt mỏi và cũng dần hiểu được tại sao cô Huệ có thể mang gần ba mươi phần quà hỗ trợ đi khắp dãy nhà nơi tôi

sống một cách vui vẻ và hạnh phúc như vậy. “Hạnh phúc là sự cho đi con à!” Cô mỉm cười xoa đầu tôi, dường như cô đi guốc trong bụng tôi vậy đó.

Chốc sau, tất cả những bịch lương thực đều được phát tặng. Tôi thấy vui vì cuộc sống thật đẹp, tôi giúp được cô Huệ, cô Huệ giúp được những hộ gia đình còn khó khăn quanh mình, các hộ gia đình có cơ hội cùng nhau quây quần bên bữa ăn rộn tiếng cười và tạm quên ngoài kia dịch bệnh đang hoành hành.

Về nhà, tôi hỏi xin ba mẹ cho phép tôi có thể dùng số tiền tiết kiệm của mình để đóng góp cho cô Huệ được không. Sau một hồi giải thích, nhìn nét mặt của mẹ tôi, tôi hạnh phúc vì biết mẹ cũng ủng hộ những suy nghĩ này của tôi. Được ba mẹ đồng ý, tôi gần như đã nhảy cẫng lên bởi cái cảm giác sướng rơn lúc đó. Vậy là xong, tôi cảm thấy lòng mình thật nhẹ nhõm, mẹ tôi sẽ gửi số tiền đó hộ tôi, còn tôi thì mỗi tháng lại được phụ giúp cô Huệ.

Hôm ấy, tôi nhận ra cuộc sống xung quanh mình còn nhiều điều tốt đẹp. Thầm cảm ơn những tấm lòng nhân hậu, đùm bọc lẫn nhau mà không cần nhận sự đền đáp nào; cảm ơn những Mạnh Thường

Quân, những bác sĩ nơi tuyến đầu chống dịch, các chú bộ đội luôn tận tụy vì dân, vì nước mà quên mình, từng ngày đẩy lùi dịch bệnh. Họ là những tấm gương sáng, một tấm gương xứng đáng để ta noi theo và là một tấm gương tốt đẹp mà người đời sau sẽ không thể nào quên. Dù là lớn hay nhỏ, tôi thiết nghĩ cuộc sống này cần thêm nhiều điều tốt đẹp, dù là trong thời điểm dịch bệnh hay lúc mà ta đã thành công quay lại cuộc sống bình thường, những điều tốt đẹp luôn góp một phần quan trọng để làm đẹp cho cuộc sống, làm cho tâm hồn của mỗi chúng ta thêm đẹp hơn.

TRẦN NGỌC KHÁNH
(Lớp 5/4 trường TH Nguyễn Viết Xuân,
Q.Gò Vấp)
Minh họa: FREEPIK

BẦU TRỜI CỦA CON

GIẢI KHUYẾN KHÍCH

CUỘC THI SÁNG TÁC VĂN HỌC

TRẦN MỸ LINH

(Lớp 4/6 trường TH Trương Công Định, Q.6)

Sở thích:

- Bơi lội.

Ước mơ:

- Trở thành giáo viên.

BẦU TRỜI CỦA CON

Bà nội của em

TRẦN MỸ LINH

(Lớp 4/6 trường TH Trương Công Định, Q.6)

Em lớn lên trong tình yêu thương ấm áp của bà. Từ nhỏ, ba mẹ em bận nên hay gửi em qua bà nội chăm sóc. Nội chăm em rất chu đáo, từ bữa ăn đến giấc ngủ.

Ngày tháng trôi qua, những nếp nhăn của bà cũng hiện ra theo năm tháng. Em ngắm nếp nhăn và nghĩ: “Một nếp nhăn bằng một chuỗi ngày vất vả của bà. Cho dù có nhiều nếp nhăn nhưng trong lòng em, bà là người đẹp nhất”.

Bà rất hiền từ, luôn cười trìu mến. Mỗi khi ở cạnh bà, em có cảm giác thật hạnh phúc. Bà có vầng trán cao. Đuôi mắt bà cũng có nếp nhăn, nhưng những nếp nhăn đó thể hiện cho sự hiền hậu và nhân từ của bà. Bàn tay bà rất khéo léo, nhờ có bàn tay bà mà mọi vật trong nhà đều ngăn nắp và sạch sẽ. Mỗi lần ba mẹ dẫn em qua chơi, bà đều nấu những món em thích như: thịt kho tàu, sườn xào chua ngọt...

Bà luôn dạy em: Khi làm bất kì điều gì, con cần thật kiên nhẫn, cẩn thận mới mong làm tốt được. Bà em tốt bụng và luôn gần gũi, nhẹ nhàng với mọi người nên ai cũng yêu quý và kính trọng bà. Em luôn học theo bà và làm theo những điều bà

dạy bảo. À, qua bà nội chơi, em còn được nghe bà kể những câu chuyện cổ tích thật tuyệt vời với ý nghĩa sâu xa như: nàng Bạch Tuyết và bảy chú lùn, cô Tấm dịu dàng bước ra từ quả thị, chàng Thạch Sanh dũng cảm giết đại bàng cứu công chúa Quỳnh Nga, hay câu chuyện hũ bạc của người cha dạy con người ta có làm lụng vất vả mới biết quý trọng đồng tiền,... Và cũng nhờ những câu chuyện bà kể, em nghĩ mình phải biết yêu thương, giúp đỡ mọi người, luôn trung thực, không tham lam và phải chăm chỉ học hành thật tốt để không phụ lòng mong mỏi của bà, của ba mẹ. Em luôn muốn nói với bà: “Bà ơi, con yêu bà nhiều lắm. Con mong bà thật khỏe mạnh, luôn vui vẻ để an hưởng tuổi già bên chúng con”.

Dù sau này có lớn lên thế nào, con vẫn mãi là đứa cháu yêu bé bỏng hay nũng nịu của bà!

TRẦN MỸ LINH

(Lớp 4/6 trường TH Trương Công Định, Q.6)

Minh họa: BẢO GỬA

BẦU TRỜI CỦA CON

GIẢI KHUYẾN KHÍCH

CUỘC THI SÁNG TÁC VĂN HỌC

CAO QUỲNH THƯ
(Lớp 4/3 trường TH Linh Đông, Thành phố Thủ Đức)

Sở thích:

- Học toán
- Vẽ tranh
- Diễn kịch
- Đi du lịch nhiều nơi

V ước mơ:

- Trở thành bí thư Đoàn.

BẦU TRỜI CỦA CON

Sạp rau ở đồng của cô Tư

CAO QUỲNH THÚ
(Lớp 4/3 trường TH Linh Đông, Thành phố Thủ Đức)

Gần nhà em là một khu nhà trọ có rất nhiều gia đình sống. Phần lớn, họ là lao động có thu nhập thấp. Tuy vậy, cuộc sống rất vui vẻ, đầm ấm và rộn tiếng cười. Trong xóm có một gia đình được mọi người rất yêu quý - đó là mẹ con cô Tư Rau.

Cô Tư vừa làm mẹ vừa làm ba, là trụ cột của gia đình chăm sóc hai đứa con là Mai và Hoa. Mai mười tuổi, còn bé Hoa năm nay lên sáu. Thường ngày hai bạn dậy rất sớm. Nhà xa trường, còn phải đi chợ nên cô nhờ hàng xóm tiện đường đưa hai bạn đi học.

Dù nhà khó khăn nhưng hai bạn rất ngoan và học giỏi. Mai làm lớp trưởng, luôn là học sinh xuất sắc của lớp. Hoa cũng là lớp phó học tập nữa đấy. Tuy cuộc sống nhiều vất vả, nhưng trong nhà cô Tư luôn ngập tràn tiếng cười. Mai và Hoa tuy không có nhiều quần áo đẹp, đồ dùng mới nhưng lúc nào cũng gọn gàng, ngăn nắp.

Có lần em tặng Mai chiếc cặp đi học, cô Tư cảm ơn em rất nhiều và đặc biệt ánh mắt mừng rỡ, thích thú của Mai với chiếc cặp làm cho em

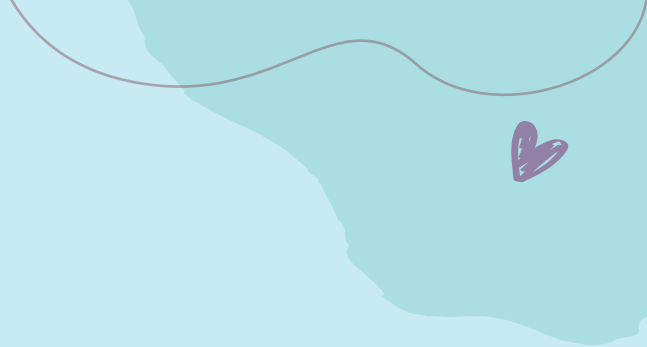

nhớ mãi. Tối giờ, chiếc cặp nhìn như vẫn mới tinh lại khiến em càng vui hơn.

Mai tỏ vẻ rằng: “Em đã giữ gìn chiếc cặp rất cẩn thận. Mỗi tuần em giặt thật sạch”. Em cảm thấy rất hạnh phúc khi Mai nói vậy, vì em thấy mình đem lại niềm vui và giúp đỡ em ấy được phần nào đó.

Cô Tư được mọi người gọi là cô “Tư rau” vì cô bán rau. Mỗi ngày, cô dậy sớm lấy hàng, bó lại gọn gàng để mang ra chợ sớm. Rau tươi ngon, sạch sẽ và cô luôn tươi cười nên hàng rau rất đông khách. Tuy vậy cô cũng phải làm thêm nhiều việc khác mới đủ tiền nuôi hai con ăn học.

Hàng ngày cô đi bán rau từ năm giờ sáng đến hai giờ chiều. Cô cũng làm thêm vài việc như: bán ve chai, nhặt rác,... Lúc nào tôi cũng thấy cô vui vẻ, tươi cười và tràn đầy sức sống. Tôi đã rất xúc động khi

biết cô luôn giúp đỡ các gia đình khó khăn hơn mình. Và khi cô nhận được sự giúp đỡ từ mọi người, cô luôn trân quý.

Trong thời gian dịch bệnh vừa qua, dù kinh tế của gia đình eo hẹp, thiếu thốn cô phải mượn điện thoại của hàng xóm để hai bạn học online nhưng cô sẵn sàng cùng hàng xóm mở “sạp rau không đồng” giúp cho bà con trong xóm. Nhờ có sạp rau sạch 0 đồng đó nên bữa ăn của các gia đình thêm đủ chất, thêm ngọt ngào tình sẻ chia!

Tuy giữa em và cô Tư không có mối quan hệ thân thiết nhưng sự thân thiện, nhân hậu của cô khiến em rất ngưỡng mộ và yêu quý cô Tư. Cảm ơn cô đã cho em hiểu thêm về sự đùm bọc, san sẻ khó khăn, về tình nghĩa đồng bào ấm áp!

CAO QUỲNH THÚ
(Lớp 4/3 trường TH Linh Đông,
Thành phố Thủ Đức)
Minh họa: CAO THẮNG

BẦU TRỜI CỦA CON

GIẢI KHUYẾN KHÍCH

CUỘC THI SÁNG TÁC VĂN HỌC

TRƯƠNG THIÊN HẠO

(Lớp 5/4 trường TH Lê Văn Thọ, Q.Gò Vấp)

Sở thích:

- Chơi bóng rổ

- Bơi lội

- Đi du lịch.

Ước mơ:

- Làm ngành Công nghệ thông tin.

Xóm nhỏ thân yêu

TRƯỜNG THIÊN HẠO
(Lớp 5/4 trường TH Lê Văn Thọ, Q.Gò Vấp)

Nơi mình sống là một xóm nhỏ ở vùng ngoại ô. Mình chuyển đến đây từ lúc mới sáu tuổi, đến bây giờ đã được năm năm. Đầu xóm có hai em cún rất đáng yêu tên Mun và Su. Mun thấp bé, nhút nhát, có bộ lông xù màu đen, còn Su lông vàng và cao to, mạnh mẽ. Cả hai ngày ngày đều thích mình đón mỗi khi mình đi học về.

Cạnh nhà mình là nhà bà Hai. Bà nuôi cả đàn gà, vịt. Chúng thường đi loanh quanh hoặc chạy đuổi nhau trông thật vui. Trước nhà bà Hai có cây trứng cá đầy quả chín đỏ. Mình thích đứng dưới tán cây hóng gió và hái quả trứng cá ăn cùng em gái.

Nhà bà Năm cuối xóm thì có một vườn rau cùng giàn bí. Hoa bí vàng rất đẹp, mỗi lần bí ra trái bà đều đem chia cho mỗi nhà.

Ông Tư đáng người to lớn, hay hỏi thăm mình. Ông cho mình nhiều bánh kẹo, thỉnh thoảng còn giúp gia đình mình sửa cửa, sửa điện. Trong xóm còn có cô Dung, tuy hay to tiếng nhưng cô rất tốt bụng, nhiều lần giúp mình trông nhà.

Vào đợt dịch Covid, cả thành phố phải thực hiện giãn cách, cả xóm mình đoàn kết lắm. Mọi người trò chuyện qua Zalo, dặn dò nhau thực hiện tốt các biện pháp phòng chống dịch, chia sẻ với nhau từng gói mì, quả trứng, bó rau. Nhờ vậy mà xóm mình luôn là vùng xanh, không có ca nhiễm.

Bây giờ mình sắp phải rời xa nơi này vì mẹ mình chuyển công tác. Mình sẽ nhớ xóm nhỏ này rất nhiều, mãi yêu quý và biết ơn mọi người trong xóm đã giúp gia đình mình trong những năm vừa qua.

TRƯƠNG THIÊN HẠO
(Lớp 5/4 trường TH Lê Văn Thọ, Q.Gò Vấp)
Minh họa: CAO THẮNG

MỤC LỤC

KHI CÁC EM CẢM ƠN NHỮNG ĐIỀU YÊU THƯƠNG	2
NHƯ MỘT MÓN QUÀ	5

THƠ

TÁC PHẨM ĐOẠT GIẢI NHẤT

BẦU TRỜI CỦA CON	10
------------------------	----

TÁC PHẨM ĐOẠT GIẢI NHÌ

LẦN ĐẦU ĐI HỌC TRẺ	16
CÔ LÀ NẮNG ẤM	20

TÁC PHẨM ĐOẠT GIẢI BA

CÔ TIỀN CỦA CON	26
MỘT NGÀY CỦA MẸ	32
THƯƠNG CÔ MÙA DỊCH	38

TÁC PHẨM ĐOẠT GIẢI KHUYẾN KHÍCH

CẢM ƠN CUỘC SỐNG	42
CHIẾC ĐỒNG HỒ	48
CÔ GIÁO EM YÊU	54
CON MUỐN MẸ LUÔN CƯỜI	56
THƯƠNG MẸ	60

VĂN XUÔI

TÁC PHẨM ĐOẠT GIẢI NHẤT

“MIỀN YÊU THƯƠNG” CỦA TÔI	66
CẢM ƠN THẦY CỦA CON	72

TÁC PHẨM ĐOẠT GIẢI NHÌ

LỚP HỌC XÓM	76
PHÍA SAU MÀN HÌNH	82
LỜI NHẮC NHỞ QUÝ GIÁ	88

TÁC PHẨM ĐOẠT GIẢI BA

NGÓN TAY “CHUỘT CẮN” CỦA ÔNG NGOẠI	92
CÂY SUNG NƠI XÓM NHỎ	98
NGƯỜI LÀM ĐẸP CUỘC SỐNG	102
ÔNG BỤT	108
MÓN NGON CỦA NGOẠI	112

TÁC PHẨM ĐOẠT GIẢI KHUYẾN KHÍCH

BÀ “PHÙ THỦY” DỊU HIỀN	118
CÔ HUỆ Ở XÓM EM	124
BÀ NỘI CỦA EM	132
SẠP RAU 0 ĐỒNG CỦA CÔ TƯ	138
XÓM NHỎ THÂN YÊU	144

BẦU TRỜI CỦA CON

CUỘC THI SÁNG TÁC VĂN HỌC

Tuyển tập
tác phẩm đoạt giải
Sáng tác Văn học
dành cho thiếu nhi
Lần 5 - Năm 2022
CẢM ƠN NHỮNG ĐIỀU YÊU THƯƠNG

BẢNG A - TIỂU HỌC
BẦU TRỜI CỦA CON
Nhiều tác giả

Chỉ đạo thực hiện:
TRẦN THU HÀ - TRẦN GIA BẢO

Nhóm thực hiện:
NGUYỄN NGỌC NHUNG - PHẠM THỊ TÚ HIỀN
BÙI XUÂN QUỲNH ANH - LÊ THANH SƠN
LÊ PHƯỢNG VY - PHAN DƯƠNG THUẬN Ý

Minh họa bìa 1:
PHƯƠNG THẢO

